

gigt af Staten, det faar saaledes af Statskassen en Subvention paa 120,000 Kr. for at opretholde Routen Esbjerg—Parkestone og for samme Route en Refusion af Bropenge paa 160,000 Kr., endvidere en Subvention for Routen Esbjerg—Grimsby paa 60,000 Kr. og i Refusion af Bropenge vedrørende denne Route 65,000 Kr. Endvidere faar det samme Rederi et Tilskud af Statskassen til Kalundborg-Routen paa 50,000 Kr. og til Frederikshavn—Göteborg-Routen paa 87,000 Kr. Det vil med andre Ord sige, at Det forenede Dampskibsselskab fra Statens Side i Subvention og Refusion af Bropenge modtager et Beløb af 542,000 Kr.

Den Konflikt, som truer med at udbyde mellem Søfyrbøderne og Rederierne, kan muligvis faa den mest indgribende Betydning for vort Erhvervsliv her i Landet, idet nemlig vort Hovederhverv, Landbruget, kan blive stærkt truet, hvis en saadan Konflikt kommer til Udbrud. Jeg har derfor ogsaa set Venstreblade ude i Provinsen tage Ordet i denne Sag ligesom ogsaa Landboforeningernes Organisationer. Jeg skal f. Eks. anføre, hvad et Blad som „Aarhus Amtstidende“ siger derom: Bladet nævner først Subventionerne og Tilskuddene, som Det forenede Dampskibsselskab faar — Tallene ere for øvrigt urigtige —, og saa skriver det videre: „Det er derfor sandsynligt, at Spørgsmaalet vil blive Genstand for en indgaaende Behandling under den kommende Finanslovbehandling i Rigsdagen; men fra det Øjeblik, man ude i Landet faar den truende Fare at kende, vil man fra de forskellige Sider spørge: Hvad siger Landbrugsministeren? Vi tvivle ikke paa, at Ministeren vil gøre, hvad der staaer i hans Magt for om muligt at forhindre Strejken; thi hvad enten den ene eller den anden Part sejrer i Kampen, vil den væsentligste Del af Krigsomkostningerne falde paa Skuldre, der have nok at bære i Forvejen. I Landbrugets Navn opfordre vi derfor alle interesserede Myndigheder og Institutioner til ved alle lovlige Midler at søge Konflikten bilagt. Vort Erhvervsliv kan ikke taale en Rystelse som den, der muligt vil blive Følgen af de sprængte Forligsforhandlinger.“

Idet jeg henviser til disse Udtalelser, vil jeg rette den Forespørgsel til den højtærede Landbrugsminister — Forespørgselen gælder for øvrigt ogsaa den højtærede Minister for offentlige Arbejder, under hvem Subventionerne til Kalundborg-Routen og til Frederikshavn—Göteborg-Routen henhøre —, om de Herrer Ministre ikke agte

at skride ind. Jeg synes, det vilde være særdeles naturligt, om de skred ind og stillede sig paa Søfyrbødernes Side i det ganske rimelige og retfærdige Krav, at disse Mennesker lige saavel som alle andre skulle have Ret til at nyde den Rettighed, som Grundloven tilsiger enhver Statsborger i dette Land: at indgaa i Foreninger. Naturligvis kan Ministeren ikke tvinge disse store Rederier til at falde til Føje, det ved jeg meget godt, men et andet Spørgsmaal, som det maaske var rimeligt at tage op ved denne Lejlighed, er, om Staten ikke skulde gøre sig uafhængig af disse Rederier og selv etablere Statsdrift paa disse Router, saa at Landbrugets Produkter kunne, uden at være afhængige af private Rederier, blive førte fra vort Lands Havne til de Steder, hvorhen de skulle.

Den højtærede Finansminister bad mindelig Rigsdagen om at holde Reformkravene nede, vi maatte lægge Baand paa vore Ønsker, vi maatte ikke stille store eller fornyede Krav til Statskassen. Jeg ser mig ikke i Stand til at efterkomme den Opfordring. Socialdemokratiet er uden Skyld i vor nuværende finansielle Stilling. Havde man villet følge vor Politik, havde man ikke staaet med disse svimlende Underskud paa Statens Regnskaber. Befolkningen har berettiget Krav paa at fremsætte sine Ønsker, og disse Krav vil Socialdemokratiet lige saa fuldt i denne Rigsdagssamling som i de tidligere gøre sig til Talsmand for. Vi ville fremsætte vore politiske Krav her paa Rigsdagen, og vi have allerede begyndt dermed, idet vi have krævet, at den privilegerede Valgret skal afskaffes, vi kræve, at den almindelige Valgret skal gennemføres, at Valgretten skal udvides til Kvinder og Tyende, og at Valgretsalderen skal ned sættes til 25 Aar. Vi kræve endvidere en Valgkredsordning, der hviler paa et retfærdigt Grundlag, saa at Valgene til Folketinget kunne blive et virkeligt Udtryk for den danske Befolkning.

Vi ville fremsætte vore humane og sociale Krav, som vi have gjort det tidligere. Vi have allerede begyndt dermed, idet vi have fremsat vort Forslag om Bepsning af sultne Børn, og det glædede mig at høre, at det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds (J. C. Christensen) støttede det Krav, vi have fremsat, at Staten skal komme Børn, hvis Fader eller Moder eller hvis Forældre begge ere døde, til Hjælp. Vi ville ogsaa fremsætte vort gamle Krav om Statens